

tager den agnatiske Succession. Nu er det ved Dpgivelse af den russiske Keiser af den ham og hans Slægt tilkommende Ret, ved Indrømmelser fra de nærmeste Cognater, ved Sanction af Stormagterne, bragt derhen, at Kongen kan indføre en anden Arvegængsorden for alle Dele af Monarchiet, og, efterat han har tilveiebragt dette, henvender han sig til sit Folk og sit Folks Udvalgte om dertil at give sit Samtykke. Efter Alt, hvad der ved de forskjellige Leiligheder har været yttret af Folket, har været yttret ved de sidste Valg-handlinger, har man Grund til at antage, at Folket vil staae Kongen bi, og det, som Folket vil, ville selvfølgelig ogsaa Folkets Udvalgte. Jeg troer derfor, at der handles i Folkets Aand, at der handles til Fordeel for Riget, naar den danske Rigsdag bifalder det kongelige Forslag, og derfor skal jeg ogsaa afgive min Stemme for det.

Monrad: Dersom den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborgs Amts Ade District (Madvig) kunde sikkre os, at Ministeriet vilde bruge den af ham foreslaede Fremgangsmaade, og at det vilde fremkomme med et andet Forslag, som Rigsdagen ikke vilde sige Nei til, skulde jeg finde, at det var langt at foretrække for den Udvei, jeg har tilladt mig at antyde, og som jeg nærmest betragter som Noget, der som en Mulighed kunde fortjene at komme under Overveelse. Jeg skal iøvrigt kun bemærke, at jeg paa ingen Maade kan anerkjende, at den af mig antydede Fremgangsmaade skulde føre til Noget, som kunde svække Monarchiet eller de monarchiske Grundanskuelser for Dieblikket. Den ærede Rigsdagsmand sagde endogsaa, at ad denne Wei vilde der intet Monarchie blive. Jeg troer, at, naar man bruger § 100, altsaa gaaer den Wei, som er nød-

vendig for grundlovmæssige Forandringer, da kan man tillige knytte dertil alle de Betingelser med Hensyn til Arvesølgens Uforanderlighed, som man maatte ansee for ønskelige; man kan gjøre alle de Bestemmelser med Hensyn til Arvesølgen, som man virkelig maatte ansee for at være nødvendige i den monarchiske Interesse, og man kan give disse Bestemmelser som Grundlovsbestemmelser en mere betryggende Charakter, end den, som nu ligger deri, at Forandring af Arvesølgen kun kan vedtages af den forenede Rigsdag med $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet. Dette forekommer mig at være indlysende, og jeg haaber, at den Betragtning, den ærede Rigsdagsmand fremhævede, ikke vil afholde Nogen fra at tage Hensyn til den paapegede Udvei og Fremgangsmaade, som vor Grundlov berettiger Regjeringen til at bruge.

Orsted: Jeg har oftere forhen udtalt mig over nærværende Sags Hovedspørgsmaal, og jeg finder mig derfor ikke foranlediget til at gjentage Noget i denne Henseende. Jeg troer at have klarligt beviist, at det er en lovgift og juridisk nødvendig Folge af Londonertractaten, at den cognatiske Succession i Danmark affattes. Det er vel blevet sagt, at Sagen dog ikke staaer saaledes, at nogen Domstol kunde dømme den danske Regjering til at affasse den. Deri maatte jeg, selv om Sagen iøvrigt egnede sig til at komme for nogen Domstol, være aldeles enig, men ikke, fordi Sagen ikke skulde have saa stor Klarhed, at jeg kunde antage, at en Domstol ikke maatte finde den Paastand grundet, at den qvindelige Succession skulde ophøre, men, fordi Londonertractaten slet ikke paalægger Danmark nogen Forpligtelse.